

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
XXIV Всеукраїнський конкурс учнівської творчості
Номінація «Історія України і державотворення»

Творча робота на тему:

«МИ ПИШЕМО ІСТОРІЮ ПІСНЯМИ»

Роботу виконав:

Грибовський Дмитро Максимович
здобувач освіти III-го курсу
ДНЗ «Мелітопольський БЦПТО»
м. Запоріжжя

Керівник:

Ірина Якимівна
викладач-методист
ДНЗ «Мелітопольський БЦПТО»

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1 ВОНА ПІСНЯМИ ВИСПІВАЛА ДУШУ. ВОНА ПІСНІ ЦІ ЗАЛИШАЄ НАМ...	6
РОЗДІЛ 2 МИ – УКРАЇНЦІ! ОЦЕ І ВСЯ НАША БІОГРАФІЯ. МЕЛІТОПОЛЬСЬКІ «ДЖЕРЕЛА»	9
ВИСНОВКИ	18
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	20

ВСТУП

[7]

XXI століття принесло українцям найскладніші випробування. Наше прагнення волі, незалежності, європейського поступу наштовхнулося на спротив ворогів. Але, чим більше нас хочуть знищити, тим міцнішими ми стаємо. І у тому, якими ми будемо надалі, як буде розвиватися українська нація, з-поміж різних факторів життя і розвитку, велике значення має її культурний код. Тобто, культурні надбання нашого народу, українські культурні пласти. Від того, як ми це знаємо, залежить розуміння тієї цінності, яку вони мають для прийдешніх поколінь, для майбутнього нації; те, як ми зможемо їх зберегти, передати і примножити.

Мотивом до дослідження стало прагнення пошуку, аналізу та творчої обробки інформації про українські культурні перлини мого рідного міста Мелітополя, від якого я так далеко зараз.

Актуальність обраної теми пояснюється тим вагомим внеском, який зробив у регіональну та загальнонаціональну культурну скарбницю видатний самодіяльний колектив – Народний ансамбль бандуристів «Джерела».

Метою роботи є популяризація зібраних, із застосуванням пошукових методів, краєзнавчих матеріалів про мелітопольську українську культурну перлину – Народний ансамбль бандуристів «Джерела». Його подвижницька діяльність із популяризації української народної музики і української народної пісні стала **предметом дослідницької роботи**.

З мети визначені **дослідницькі завдання:**

1) знайти, під час краєзнавчого пошуку та дослідити краєзнавчі матеріали про тих «прометеїв» - безмежно талановитих, душею відданих українству людей, які змогли створити, а потім, протягом десятиліть, плекати і примножувати самобутній, неповторний у національному виявленні, творчий арсенал ансамблю, - **керівника Народного ансамблю бандуристів Кривошей Зінаїду Іванівну та соліста ансамблю Чубуна Анатолія Івановича;**

2) дослідити, вивчити, проаналізувати колосальні творчі здобутки Народного ансамблю бандуристів «Джерела», його музичний та пісенний фонди; визначити їх роль та значення у відродженні Духу українства у нашому народі.

Звідси випливає **проблема дослідження**. Враховуючи, що свою головну місію ансамбль бандуристів «Джерела» вбачав у тому, щоб зберегти і примножити духовно-культурні традиції нашого народу, донести народний дух української пісні до людей різного віку і особливо до молоді; а також те, що час виникнення ансамблю – 1974 рік, а це період проімперської радянської політики та насадження русифікації, коли українська мова та бандурне мистецтво були повністю знецінені, логічно поставити таке **проблемне запитання**: як змогли ці «прометеї» відродити і розвинути бандурне мистецтво (бо ж бандура і кобза були вічно живими символами боротьби нашого народу за волю і незалежність); як вони змогли врятувати і підняти на високий сучасний рівень виконання українську народну пісню?

Враховуючи сучасну, дуже складну воєнно-політичну ситуацію, не менш складно було і у пошуку джерел інформації. **Велику вдячність автор роботи висловлює шановному солісту ансамблю бандуристів «Джерела» Чубуну Анатолію Івановичу та його дружині Чубун Людмилі Олександрівні** (до речі, професійним історикам) **за надане онлайн-інтерв'ю, за надані для роботи безцінні матеріали** (включаючи фотографії, відеозаписи та аудіозаписи), **за надану інформацію та матеріали про керівника ансамблю Кривошей Зінаїду Іванівну, за те, що познайомили з її духовною**

спадщиною. Анатолій Іванович, разом з дружиною Людмилою Олександрівною, у липні 2022 року виїхали з Мелітополя до Кривого Рогу, де знаходяться у дочки до сих пір.

З огляду на те, що Анатолій Іванович два місяці тому переніс інсульт, ця допомога не має ціни, вона дійсно подвижницька!

На жаль, з причини дуже складних життєвих обставин, було неможливо взяти інтерв'ю особисто у самої Зінаїди Іванівни, якій у цьому році виповнилося 80 років. Тому для дослідження творчої діяльності цієї талановитої, рідкісно обдарованої жінки використовувалися різні джерела інформації.

Знаходячись в окупованому Мелітополі, Зінаїда Іванівна багато пережила. Вона зазнала жорстоких переслідувань від російських окупантів [1]. 80-річну жінку переслідували за те, що вона протягом десятиліть показувала велич української музики, красу української пісні, звуків бандури, відкривала Україну невідому, її героїчну і трагічну історію, відкривала українську душу. За те, що несла у світ Радість, Любов і Злагоду українською піснею та звуками струн бандури ансамблю «Джерела» з нашого рідного Мелітополя!

Багатьох учасників самодіяльного колективу недоля війни розкидала по світу [2].

Під час написання роботи, крім матеріалів «усної історії» – інтерв'ю, крім наданих матеріалів, також були використані електронні матеріали ЗМІ минулих років про творчість ансамблю бандуристів «Джерела», відеозаписи, зняті на мелітопольському телебаченні «Тоніс» у 1992 році, інші електронні ресурси.

РОЗДІЛ 1

ВОНА ПІСНЯМИ ВИСПІВАЛА ДУШУ.

ВОНА ПІСНІ ЦІ ЗАЛИШАЄ НАМ... (Л. Костенко) [7]

Ці слова у повній мірі відповідають життю і творчості незмінного керівника ансамблю «Джерела» Зінаїди Іванівни Кривошей та соліста ансамблю Анатолія Івановича Чубуна. Він так сказав у своєму інтерв'ю: «Наш колектив – чисте джерело українського мистецтва, творчості, джерело всього доброго та щирого, що може бути у людей. Живився він енергетикою Зінаїди Іванівни» [1].

Фото 1. Керівник ансамблю бандуристів «Джерела» Зінаїда Іванівна Кривошей

Народилась вона 21 квітня 1944 року в селі Заполички П'ятихатського району Дніпропетровської області. Мальовнича природа рідного села викохала неповторний музичний і пісенний талант. Дівчина виявила безмежні можливості унікального інструменту, на якому грають лише в Україні і виготовляють його тільки у нас – бандури [2].

Після закінчення школи, З. І. Кривошей навчалася у Дніпропетровському музичному училищі за фахом «бандура, хорове диригування», а пізніше закінчила Одеський педагогічний інститут ім. К. Д. Ушинського за фахом «учитель музики і співу». Л. О. Чубун, яка близько знайома з Зінаїдою Іванівною, запам'ятала її розповіді: «Вона згадувала роки навчання з надзвичайною теплотою. Щиро дякувала викладачам-наставникам, які навчили не лише грі, а пояснили сутність українського мистецтва, дали розуміння

історії, культури, традицій нашого народу» [2]. Працювала в музичній школі у Дніпропетровській області, була нагороджена Дипломом лауреата пісенного конкурсу I ступеню як солістка-вокалістка класичного плану.

З 1974 року починає працювати в Мелітополі: в музичній школі, Палаці піонерів, училищі культури, в педагогічному університеті відкрила класи бандури. Була нагороджена двома орденами за розвиток культури у Запорізькому краї I та II ступеню, з 2015 року – почесний громадянин Мелітополя, а 10 листопада 2017 року Зінаїді Іванівні Кривошей було присвоєне звання Заслуженого працівника культури України [5].

Творчість – це натхнення! Зінаїда Іванівна завжди сама робила обробки музичних чи пісенних творів, яких у репертуарі ансамблю налічувалося близько шестидесяти. На всіх конкурсах завжди відзначали унікальність цих обробок. Брала мелодію, яка подобається їй повністю робила з неї твір. Весь час була у пошуку. Із духовної спадщини З. І. Кривошей: «Намагаюсь, щоб у кожному творі була родзинка, тому все через серце проходить. І кожна пісню треба, як малу дитину, виносити, випестити і підняти на ноги. І тому я просто щаслива, коли на концертах до мене підходить молодь і каже: «Ви змінили мій погляд на народну пісню!». І коли до мене підходять молоді люди і кажуть: «Ви мені допомогли змінити ставлення до бандури», я радію, тому що бандурне мистецтво дуже складний жанр» [2].

Були опрацьовані телемемуари Олександра Колчинського, зняті телекомпанією «Тоніс» міста Мелітополя у 1992 році, де Зінаїда Іванівна Кривошей дає інтерв'ю і, розповідаючи про себе, постійно переходить до розмови про ансамбль [8]. Мабуть, це і не випадково, бо її життя і ансамбль були нерозривно пов'язані. Керівник повинен бути фахівцем, котрий володіє глибокими знаннями культурної спадщини, має високий інтелект, є гарним музикантом і зразком для наслідування. Разом з тим, доцільно розвиває творчу атмосферу у колективі.

Саме таким керівником самодіяльного вокально-інструментального колективу протягом десятиліть була Зінаїда Іванівна Кривошей.

Фото 2. Виступ ансамблю бандуристів «Джерела» під керівництвом З. І. Кривошей

Анатолій Іванович Чубун народився в українському селі Черноплатове Сумської області у 1954 році. Практично всі у селі співали українські пісні. Мати Ольга Федорівна, яка мала чудовий голос і любила співати, прищепила йому любов до української народної пісні. Ще в юнацькі роки він почав грати на гітарі і співати. А вже, коли навчався на історичному факультеті Дніпропетровського університету, грав і співав на студентських святах. Після переїзду до Мелітополя, коли вже працював викладачем історії в автотехнічному технікумі, познайомився з З. І. Кривошей, яка запросила його на репетицію ансамблю «Джерела». Згодом став його солістом. Анатолій Чубун згадує: «Під час своїх концертів та зустрічей з глядачами, ми наочно свідчили, що ми, на Сході, також любимо Україну, багато робимо для збереження фольклору та пропагуємо українську культуру, а ще – розмовляємо українською мовою і співаємо українських пісень» [1].

Фото 3. Сололист ансамблю бандуристів «Джерела» Анатолій Іванович Чубун

РОЗДІЛ 2

МИ – УКРАЇНЦІ! ОЦЕ І ВСЯ НАША БІОГРАФІЯ.

МЕЛІТОПОЛЬСЬКІ «ДЖЕРЕЛА»

Народний ансамбль бандуристів був заснований у Будинку культури імені Тараса Григоровича Шевченка в місті Мелітополі у 1974 році. Засновником і незмінним керівником нового колективу стала Зінаїда Кривошей. Назву ансамблю підказала пісня «Чарівниця» (музика М. Степаненка, слова А. Драгомирецького). З нею й виступили вперше перед глядачами.

Свої організаторські здібності, педагогічний талант Зінаїда Кривошей на-правила на об'єднання колективу, створення в ньому атмосфери взаємодопомоги, відповідальності, наполегливої праці над репертуаром. Вона казала, що якщо виконавець не вкладе в пісню всю свою душу, то пісня не торкнеться душі слухача [2]. «Чарівницю» визнала публіка. Її концертів стали чекати з нетерпінням. Дуже швидко ансамбль став відомим і в області, члени журі одноголосно визнавали своєрідність аранжування творів та високу виконавчу культуру бандуристок.

У 1977 році постановою колегії Міністерства культури УРСР ансамблю «Чарівниця» було присвоєне почесне звання «народного колективу». А пройшло ж усього три роки від часу його створення. Сотні тисяч шанувальників народної творчості змогли познайомитися з майстерністю мелітопольських бандуристок завдяки телебаченню, у передачі «Сонячні кларнети». Ансамбль виступив на ВДНГ УРСР, у Ризі, Києві, Ялті та інших містах. Тепло вітали «Чарівницю» в Данії, куди ансамбль виїжджав у складі творчої групи [8].

До складу ансамблю були введені скрипка, сопілка, баян, контрабас і бубон. Це збагатило оркестрову палітру, дало можливість урізноманітнити репертуар. До «Чарівниці», де раніше був жіночий склад, прийшли чоловіки. Ансамбль став змішаним. Була ще одна його відмінна риса – багатонаціональність. Серед його учасників були люди дев'яти національностей. Учасники були різного віку - від 15 до 65 років.

З 1985 року ансамбль виріс у капелу, де навчалися співати та грати 40 чоловік. Основою репертуару були українські народні твори, тому капела отримала назву «Джерела». Вона була одним із головних осередків української народної культурно-музичної діяльності в Мелітополі та і загалом у регіоні [8].

Фото 4. Капела бандуристів «Джерела»

Під незмінним керівництвом З. І. Кривошей, колективом було розроблено і проведено багато концертних програм, благодійних лекцій-концертів [5]. Бандура – славетний український національний інструмент, який, нарівні з червоною калиною, є символом України, уособленням її духу. Сучасне бандурне мистецтво оновлювалося за формою і репертуаром, стилем і манерою виконання. В репертуарі ансамблю були історичні, патріотичні пісні, жартівливі хорові сценки, родинно-побутова, обрядова лірика, колядки, щедрівки.

Фото 5. Концерт самодіяльного вокально-інструментального ансамблю «Джерела»

Ансамбль бандуристів протягом багатьох років працював творчо, з великим натхненням, брав участь у міжнародних, всеукраїнських, обласних конкурсах, концертах. Де б вони не співали - на фестивалній сцені у прикарпатському селі Рівня чи на православному святі в Свято-Успенській Почаївській лаврі, на концерті біля пам'ятника Т. Шевченка в Києві чи у госпіталі для ветеранів війни на Київщині, завжди звучали слова подяки [4]. Адже ніжна, лірична, весела чи сумна українська пісня завжди викликає в душі людини найглибші почуття і прагнення до всього, що є кращого в людині.

Пісні «Рече та стогне Дніпр широкий», «Узяв би я бандуру», «Поговорімо удвох», «Вже вечір вечоріє», «Ой, на горі цигани стояли», «Задумала стара баба», «Ой, ти дівчино, з горіха зерня», «Розпрягайте, хлопці, коней», «Козацькому роду нема переводу», «Два кольори», «Ой, на горі два дубки» та інші. Сумні і веселі, патріотичні і гумористичні, - пісні зігривали душі людей. Майже усі вони про любов: любов до Батьківщини, до матері, до дівчини-зіроньки, до красеня-парубка.

Одним із значущих моментів під час проведення концертів з 2014 року, стало запрошення глядачів вшанувати пам'ять бійців, загиблих у збройній боротьбі за незалежність України. Запалювалася свічка, артисти співали «Аве, Марія». Пісню «Пам'ятаємо», написану на основі трагічних подій у країні, артисти присвятили «найкращим батькам найкращих дітей України», які поклали свої життя за її свободу, цілісність і незалежність.

На концертах ансамблю «Джерела» проводився благодійний збір коштів для військовослужбовців із зони АТО, які знаходилися на лікуванні в госпіталях. «Будьмо милосердні, бо там можуть опинитися й наші діти!», - так по-материнськи просто пояснювала таку ініціативу Зінаїда Іванівна [1]. І глядачі робили пожертвування, які артисти передавали в республіканський госпіталь бійців АТО, з колективом якого склалися дружні стосунки.

Колективом ансамблю були відтворені, перші у місті, театралізовані сценарії до народних свят – вечорниці. За роки роботи, на високому рівні було створено 15 телевізійних програм, які були показані на республіканському та

обласному телебаченні. Високу виконавську майстерність ансамблю бандуристів багаторазово відзначали міжнародні та всеукраїнські періодичні видання. Його концертна діяльність мала високе ідейно-патріотичне спрямування [4].

Ансамбль був лауреатом I та II Всеукраїнських оглядів самодіяльної художньої творчості кобзарського мистецтва. В епоху козаччини в Україні з'явився такий пісенний напрям як історична пісня. Кобзарі супроводжували запорожців у походах, складали думи і пісні про події, свідками або учасниками яких вони були. Пісні закликали народ до боротьби з гнобителями і поневолювачами, а у війську - підносили його бойовий дух. Співали думи про подвиги героїв, про людське горе. З допомогою української музики, української народної пісні можна відчувати подих історії, доповнити свої знання про минуле нашого народу.

Фото 6. «У нас є своя енергетика, ми співаємо душею», - З. І. Кривошей [5]

Кожна пісня присвячувалась якійсь історичній події. В репертуарі були: «Гамалія», «Бандуристе, орле сизий», «Дума про козака Нечая», «Пісня про Байду». До речі, українська пісня «Їхав козак за Дунай», під назвою «Прощання з нареченою», була поширена у Франції й увійшла до збірки французьких народних пісень. У Франції та Німеччині співають також «Ой, не ходи, Грицю», «Реве та стогне Дніпр широкий» та інші. Виступаючи в 1998 році у Франції,

бандуристи були нагороджені дипломом на Всесвітньому фестивалі слов'янської музики в Парижі [1].

Фото 7. «Джерела» на Всесвітньому фестивалі слов'янської музики в Парижі

У 1999-2001 рр. були нагороджені дипломами лауреата I ступеня IV та VI Всеукраїнських фестивалів «Дзвени, бандуро», дипломом за краще виконання української народної пісні. У 2009 році колектив отримав диплом лауреата Всеукраїнського конкурсу бандурного мистецтва імені Остапа Вересая у Ялті. У 2012 році на I незалежному Всеукраїнському конкурсі-фестивалі бандуристів, що проходив в Одесі, капела отримала Диплом лауреата за I місце [4].

У липні 2013 року у ансамбля «Джерела» була творча поїздка: відвідали Івано-Франківську, Тернопільську області та Київ. Головною метою була участь у VII Прикарпатському фольклорно-етнографічному фестивалі лемківської культури «Поклик мого серця» [3]. Запрошення відвідати Західну Україну та Київ надійшло від Конгресу ділових жінок України.

Фото 8. На VII Прикарпатському фольклорно-етнографічному фестивалі лемківської культури «Поклик мого серця»

В Івано-Франківській області краще всього сприймалися патріотичні пісні: «Моя Україна - червона калина» М. Свидюка, «Я – українець» А. Матвійчука, «До українців» В. Баранова, а також «Чорне коло», присвячена кобзарям [3]. Учасники ансамблю «Джерела» своїми піснями доводили, що вони - громадяни України і також поділяють її біль. Пісня «А ми до Прип'яті» та музична композиція «Аве, Марія» стали відгуком на Чорнобильську аварію, а загиблим в Афганістані воїнам була присвячена пісня «Лебедині крила».

Прикарпатське селище Перегінське Рожнятівського району та Мелітополь Запорізької області пов'язувала давня дружба. У 2008 році частина Прикарпаття постраждала від повені, наслідки якої допомагали ліквідувати рятувальники з Мелітопольського району, а підприємства та організації підтримували продуктами харчування та будівельними матеріалами. Потім, один до одного у гості, стали їздити творчі колективи: на південь - сопілкарі з Західної України, в гірський край - бандуристи мелітопольської капели «Джерела» [3]. Дітей з Карпат влітку привозили на відпочинок до Азовського моря. А у січні 2016 року перед мелітопольцями виступав унікальний дитячий колектив «Маленькі бойки» - володар Гран-прі багатьох фестивалів в Україні та за кордоном.

Фото 9. Дитячий колектив «Маленькі бойки» із Західної України та «Джерела» у гостях у військовослужбовців 25-ї авіатранспортної бригади

У Мелітополі одним з концертних майданчиків став Будинок офіцерів в місцевому авіаційному містечку. Анатолій Іванович Чубун згадує, як голова громадської організації «Бойківський рух Рожнятівщини» Богдан Абрам говорив, що виступ перед військовослужбовцями 25-ї авіатранспортної бригади був для їхнього колективу пріоритетним після того, як вони 14 червня 2014 року з болем дізналися про збитий терористами військово-транспортний літак Іл-76 з бійцями і екіпажем наших земляків. У той же день за упокій душ загиблих льотчиків і десантників пройшов спільний молебень, куди зібралися 30 священників [1].

Під час святкування Дня Незалежності України у 2017 році, ансамбль «Джерела» запросили виступити на головній площі країни - Майдані, а на Алеї Героїв пройшов концерт без спеціальної апаратури і супроводу. Зінаїда Іванівна згадувала, що незважаючи на це, кияни та гості столиці з цікавістю слухали виступ колективу і дякували за народні пісні та українську культуру [2]. А соліст ансамблю Анатолій Чубун у своєму інтерв'ю підкреслив, що для нього цей виступ був дуже значущим, тому що саме на Майдані творилася наша історія [1].

Фото 10. Ансамбль «Джерела» у Києві

Після Дня Незалежності, мелітопольські «Джерела» виступили в київському військовому госпіталі, де лікувалися учасники АТО, в тому числі і наші земляки. Там бандуристів зустрічали дуже тепло. Лікарі дивувалися тому, що на спів мелітопольців виходили хворі з крапельницями, виїжджали на візках. Виходили навіть ті, хто довгий час перебували в депресії. І дуже до речі виявилися гостинці, привезені учасниками ансамблю з Мелітополя: бджолярі передали мед для воїнів, учасники ансамблю купили центнер яблук, підприємці забезпечили смачною випічкою [2].

Фото 11. Виступ «Джерел» у Київському військовому госпіталі

10 вересня 2017 року ансамбль взяв участь у II регіональному фестивалі-конкурсі хорових і вокальних колективів «Українська пісня єднає нас» у Маріуполі, присвяченому 85-й річниці Донецької області. І з 30-ти конкурсантів Гран-прі дісталася саме артистам з Мелітополя. «Нас дуже любить

народ. Напевно, тому що ми не професійний колектив, а самодіяльний. У нас є своя енергетика, ми співаємо душею», - вважала З. І. Кривошей [5].

У наступні роки колектив демонстрував свою майстерність у Києві, Прибалтиці, Данії, Польщі, Румунії, Болгарії, Франції. За активну участь у Всеукраїнських фестивалях національних культур у 2018-2021 роках колектив був нагороджений дипломами у Приазов'ї, Херсоні, Миколаєві та Івано-Франківську [4]. Свій багаторічний досвід музичного і пісенного виконавства вносили в колектив його солісти: Чубун Анатолій Іванович, Гарагуля Віктор Іванович, Чилікіна Юлія Сергіївна, Нектова Валентина Григорівна.

Фото 12. Концертна діяльність колективу

Учасники ансамблю були частими гостями в навчальних закладах, у різних установах. На честь Міжнародного дня рідної мови, 21 лютого 2021 року в нашому Мелітопольському багатопрофільному центрі ПТО лунали «Чуеш, мамо», «Три поради», «Соколята», «Минає день, минає ніч», «До українців» у виконанні соліста ансамблю «Джерела» Анатолія Чубуна. Учасників ансамблю можна було побачити на виховних заходах у промислово-економічному коледжі міста, у школах; вони виступали і у літніх дитячих таборах, і на святах у рідному місті. Морально чисті, щирі і прості українські пісні відіграють велику виховну роль, вчать народної мудрості та краси. «Всіх учасників колективу об'єднувала любов до української пісні. Це була творчість духовно близьких людей. Пісня допомагала глибше зрозуміти душу нашого народу. **А Душею ансамблю була і залишається Зінаїда Іванівна Кривошей!**», - це слова, сказані нам Анатолієм Івановичем Чубуном у своєму інтерв'ю [1].

Фото 13. Участь колективу в регіональних фестивалях

У колективі виросла плеяда бандуристів - виконавців, які, продовживши навчання у вищих навчальних закладах, пропагували кобзарство в Україні та за її межами [8]. Хочеться висловити глибокі слова вдячності всьому колективу ансамблю бандуристів «Джерела» за те, що вони своєю творчістю, своїм життям довели, що любити свою Батьківщину, знати її історію, шанувати пам'ять пращурів, цінувати свою мову, розвивати національну українську культуру, – це означає бути українцями, патріотами, вірними своїй Вітчизні, своєму народу.

ВИСНОВКИ

Під час підготовки роботи, опрацювання та аналізу різноманітних матеріалів, пізнання мистецьких подій, відбулося вивчення культурної спадщини справжніх українців, патріотів – Народного ансамблю бандуристів «Джерела» з мого рідного міста Мелітополя. Стало зрозуміло, що справжні перлини – це ці віддані нашій Батьківщині і своїй високій місії люди. Вони – амбасадори, провідники, які через віки з'єднують покоління українців. З'єднують українською народною піснею. Бо саме вона є геніальною поетичною біографією нашого народу. Це історія українського народу, народу-трудівника, народу-воїна, що віками бився за свою свободу, незалежність, за своє повноцінне життя! Тяжка була наша історія, кривава. І такою ж вона знову стала для нас у XXI столітті. Ми продовжуємо битися за себе, за свою державність. І у цій кривавій боротьбі нам знову допомагає пісня, безсмертна українська народна пісня. Який наш борець не знаходив для себе в українській пісні сили, бойового духу, витримки, душевної щедрості і віри, любові до своєї Вітчизни, до свого народу, ненависті і презирства до ворога! Українська пісня – то бездонна душа українського народу, його слава.

Саме таку творчу спадщину залишили для прийдешніх поколінь наші земляки – безмежно талановиті, щиро віддані ідеї розвитку української національної музично-пісенної культури «прометеї», які пронесли через десятки років свого життя, діяльності свого колективу, через десятки років історії Мелітополя оте незгасне СВІТЛО своєї творчості, музики, пісень, своєї незгасної ВІРИ в Добро, у світле МАЙБУТНЄ нашого народу. І я бажаю їм здоров'я, довгих років життя і творчості! Я бажаю їм якнайшвидше повернутися на вільну рідну мелітопольську землю, українську землю, знову бути разом і знову ТВОРИТИ.

Творити заради незалежної України, заради вільного життя нашого народу! Щоб знову забили чистим джерельним ключем пісні та музика наших «Джерел» і щоб ніколи більше не спиняв ненависний ворог плин нашої історії, нашого життя! Щоб українська пісня зміцнювала і

об'єднувала нас як народ, як націю! Щоб ми стали рівними серед рівних і у Європі, і у всьому світі.

Фото 14. МИ БОРЕМОСЯ ЗА УКРАЇНУ!

Фото 15. У КОЖНОГО - СВІЙ ФРОНТ...

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

Неопубліковані джерела

Джерела «усної історії»

1. Інтерв'ю з Чубуном Анатолієм Івановичем, солістом ансамблю бандуристів «Джерела». Записано 27 листопада 2024 р. Інтерв'юер Грибовський Дмитро.

2. Інтерв'ю з Чубун Людмилою Олександрівною, дружиною Чубуна Анатолія Івановича. Записано 27 листопада 2024 р. Інтерв'юер Грибовський Дмитро.

Електронні джерела

3. Балакіна І. Капела бандуристів «Джерела» побувала у творчій поїздки «Нас єднає любов до України». URL: <http://surl.li/vbwiiw> (дата звернення: 29.11.2024 р.)

4. До 45-річчя! Ювілейний концерт народного ансамблю бандуристів «Джерела». URL: <http://surl.li/zpased> (дата звернення: 29.11.2024 р.)

5. Керівництво міста вітає з ювілеєм Почесного громадянина Мелітополя Зінаїду Іванівну Кривошей. URL: <http://surl.li/qvbebq> (дата звернення: 30.11.2024 р.)

6. Костенко Л. Берестечко. URL: <http://surl.li/vlvvgx> (дата звернення: 28.11.2024 р.)

7. Костенко Л. Маруся Чурай. URL: <http://surl.li/pytesg> (дата звернення: 28.11.2024 р.)

8. Як це було. Телемемуари Олександра Колчинського. Джерела нашої душі – Телекомпанія «Тоніс». URL: <http://surl.li/bedxuu> (дата звернення: 30.11.2024 р.)